

9. D! Iers! han, min engel, nu, nu är du  
fäst, och tröste en ring på dess finger; I mors-  
gen en beaktas med handbets och prisl, står det  
ut beaktad an ringar.

10. Och stidan hen war både sorgsen och  
fäll, En barmhertig gläde hen fände; Och ja fäst  
Gret! Allert och fäst i det war gwall En brud-  
stund ja erbar han fände.

11. Står natten och stillheten beröde rå, En  
hängde sitt lās och sin regel, och släde den blom-  
strande brudstunder på, och sag sig ej matt i  
sin regel.

12. En fäst det gläddet på ledar och arm  
En fäst och fäst fäst fäst fäst; En pröde sin  
inbetta, blygsamma barn står och ab-  
läse fäst.

13. En nämnde sin brudgum med ämna-  
ste namn, Ja fäst att och antemil fäst, —  
Men barmhertig — o himmel! det restes en barm-  
hertig fäst upp i det fäst.

14. En brudstund i fäst den fästade för,  
och anda den mat villic ämna; En is i det  
ärrer — den fäst sin mor, En fäst och  
fäst ämna.

15. Står handen till warning ut fäst  
den fäst En fäst beträde bruden:  
"O fäst fäst; fäst fäst fäst, D! ser du  
ej erbar i fäst."

16. "St! lasterna bärar den brudliga fäst,  
och fäst fäst fäst fäst fäst, En fäst är  
den brudgum, hans fäst fäst fäst."

17. Står fäst fäst fäst fäst fäst fäst  
Så fäst fäst fäst fäst fäst fäst. —

Den unga Skofman war bygdig och stön, Men  
 arbeten wunn den sin feta; Öref allbert, till  
 allfog, uick judar och den Örefsköres förskulle  
 sin uickta.

2. Ett dag och wick lampen den fette och  
 span, En trägen wick skinnen och garnet; Och  
 Örefwen af brettellig begärlig brann, Wic fäur  
 ga det waruligsa barnet.

3. Och detslig war byddan, och wunnern war  
 fall, Och arbetet berjate trita; "Wic ja till  
 min ben, iake Örefwen, ja fall Du armic  
 prast sig forbyta.

4. Öf stön ar din hand till ja mickelant  
 gagn, Du ferep till ja tarriga stäber; Du  
 fere ar ja ipad, fere och af i min wagn." Dan  
 talte for wunn och for wader.

5. Ja kener och lsten, och fette och fere,  
 ett waldant iur listerad forbyta: Wic, alle  
 fere den bygdiga iapert cmet; Men Örefwen  
 war lard att forbyta.

6. "Wic stena Skofman," ja fell nu hans  
 tal, "Wic mig att ja bygdig sig fuma; Sag  
 Örefswat din fette, du eger mitt wad; Wic  
 wigjel du lere min Örefswinna.

7. "Du far war en Örefswan, en Öref-  
 swe war min, Men färlsten alla got lita; Du  
 fere, stena fida, iur ei uick och ipun, Du bruc-  
 gum sig alerig fall iurta."

8. En cos på den bygdiges funder rann ope,  
 den sag på den gulstundda fette: Wic uickade  
 minnen, men liden gaf fere, En stön war  
 forbyta, och wader.

2. Den andra:

8

2. Han. Inem dessa murar Vär mig för  
qvast, jag vill ut, det är böst, Ibland stogens  
furar Friare andas mitt bröst.

3. Hen. Hör du hur stormarna tjuta? Vlett  
i vår hydda ber lugnet min vån; Låt mig i  
sammen dig sluta, Dröm der om Selma igen.

4. Han. Skönt är det att glömma Syfler-  
na, mederna, dagens besvär, Endast så du öm-  
ma Världigt jag hvilat mig der.

5. Hen. Senen i waggan som leker, Se huru  
skönt, huru himmelskt han ler; Se huru sett  
han dig smeker, Hör hur din Selma dig ber.

6. Han. Vlett för sen och maka När jag  
stogarnas vilddjur emet, Vänder glad tillbaka,  
Lägger mitt rof för din set.

7. Hen. O hur jag ängslas och bärvar,  
Tusende dedar der gapa mot dig, När öfver  
klippan du svärvar. Ensam på obanad stig.

8. Han. Vlett på dig jag tänker Och på  
vår sen, och huru lycklig jag går! Medan dim-  
man slänker Skönt med silfver mitt hår.

9. Hen. Nu vid min slända så trågen Skall  
jag sitta och nämna ditt namn. Och emet fön-  
stret vid vägen Sträcka en långtande samn.

10. Han. Glödhets på min panna Bränner  
din kyss: jag vill ut, jag vill ut, Glesst mig  
att slanna, Lockar du säkert till slut.

GS 87.

De nya och gamla

# Wisor.

Den Hërsta:

Ensam i skuggrika dalen, x.

Den Hndra:

Den unga Rosina var dygdig och skön.

## Den Krebs:

Sägarn och hans Måla.

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

2

Den Fjärde:

Ensam i skuggrika dalen,  
tätt vid den svalkande ström,  
bedde, befriad från gvalen,  
Singal en Herde så em.

Tyft som en vandrande sjerna,  
stän som en Gud i en dröm,  
frem som en eskuldens tärna,  
som sjelfwa lifvet så em.

Sorger och oro och smärta  
och alla världens qual,  
hade ej rum i hans hjerta,  
tristdes ej uti hans dal.

Kärlek som plågar så många,  
hade ej rum i hans bröst:  
Mommernas doftande ånga  
och seglarnas himmelska rest

Vero de enda som hade  
Rum i hans treende själ.  
S sin förtjusning han sade:  
"Himlen vill Singal så wäl!"

Mitten år ensam han bedde,  
djupt i sin leende dal.  
Swärmande, saligt han tredde  
sig be uti englarnas sal.

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig  
och jag vill ha dig

9

fla med tändren och flur ta en los, När wak-  
samma herdar sig wisa.

26. Den detta har skadat, han skadar jem-  
wål Herradarn af illska betagen; Dert giff han;  
högt swer han, des gudlösa själ, Så plötsligt,  
war aldrig bedragen. —

27. Den slrende skena af dygden sif med:  
Så himlen plär eskulden skedda; En Enka, så  
adel, gudfruktig och ged, Den wärnlöse upp-  
lät sin hydda.

28. Der wann hen en frestad, waraktig och  
säll, Bestyddad för list och för wåda; "Wif här,  
jade gumman, mitt tarfliga tjäll nog tymligt skall  
bli för of båda."

29. Jag hade en dotter — hen lefwer ej  
mer! Jag del i min ensliga smärta; Swad för-  
dem hen egde, åt dig jag nu ger: Min hydda,  
mitt berd och mitt hjerta.

30. S wärnlöse Tärner wid slända och  
sem! Styn lösmarn, i gillret ej smaswen! Må  
bedern er bli dyrbar och em! Men wänten ej  
warning från grasswen.

31. Wäl den, som ej lösten af nidingen tror,  
Men styr den beblemstrande swaran! Ty sällan  
en hänsaren skeddande mor Skall upptäcka swe-  
ket och swaran.

Den Fjärde:

Jägaren och hans Waka.

Gen. Wäns du att gå från din maka? Jä-  
sängt jag lindar min arm omkring dig; Kan du  
ej sällheten smaka, Längre i hyddan hos mig?